

In dankbaarheid blijven wij denken aan

JOHANNES HENDRIKUS KAMPHUIS

echtgenoot van
GEERTRUIDA JOHANNA JOSEFINA KAMP

Hij werd geboren in Harbrinkhoek op 5 januari 1914 en is na een welbestede en veelbewogen leven overleden in het ziekenhuis van Hengelo op 20 april 1996. 24 april hebben we in de gezongen uitvaartdienst afscheid van hem genomen in zijn parochiekerk te Zenderen, waarna we hem begraven hebben op het parochiekerkhof aldaar.

Hendrik Kamphuis was een man van de natuur, die in de natuur altijd sporen zag van de Schepper. Zijn geloof was sterk verbonden met zijn werk. Hij geloofde in de vaderlijke zorg die hem vanuit de hemel bereikte. Daarbij wist hij heel goed, dat er ook van hem verwacht werd dat hij de handen uit de mouwen zou steken. Dat heeft hij dan ook zijn hele leven gedaan. Hij was een harde stoere werker. Hij deed zijn werk met overtuiging en toewijding. Hij had zorg voor al zijn huisgenoten, waarbij zijn schoonzus Anke wel apart vermeld mag worden. Daarbij is het persoonlijke leed hem niet bespaard gebleven. Zijn dochter Riekie stierf op 11-jarige leeftijd. Een slag waar hij zijn hele leven onder geleden heeft. 40 jaar later kwam de grootste beproeving van zijn leven. Zijn zoon, in wie hij een waardige opvolger voor zijn bedrijf zag, en aan wie hij het bedrijf eigenlijk al had overgedragen, stierf na een korte ziekte, op 22 maart 1993.

Zijn hele toekomstverwachting wat betreft de boerderij viel daardoor in duigen. Het werd steeds duidelijker. Het kon zo niet verder. Het vee moest weg. Een zeer pijnlijke, maar noodzakelijke beslissing.

Daags voordat dit gerealiseerd werd, is een ongeluk bij het vee hem bijna fataal geworden. Toen bleek zijn ijzeren gestel. Wat bijna niemand verwachtte: hij kwam deze tegenslag te boven. Na een periode van revalidatie kon hij weer naar huis. Maar... alles was anders. Johan was er niet meer het vee was er niet meer, maar de grote troost voor Hendrik en Truida was: we hebben elkaar nog. En ze hebben er samen ook in die periode het beste van gemaakt. Zonder opstandig te worden hebben ze zich geschikt in het onvermijdelijke en vooral steun en troost gevonden bij elkaar.

Maar ook en niet minder bij hun geloof. Dagelijks hebben ze gebeden en God gedankt dat ze toch weer bij elkaar waren gekomen op hun bekende stekje, waar ze bijna 55 jaar lang lief en leed hebben gedeeld.

Maar toen ineens was het difinitief voorbij. Een plotselinge ziekte openbaarde zich. Zag er ernstig uit. Direct naar het ziekenhuis. Maar het mocht niet meer baten. Kort na aankomst is hij in het ziekenhuis gestorven, zonder pijn en zonder angst.

Hij heeft zijn leven terugggegeven aan zijn Schepper, die hij altijd naar best vermogen heeft gediend.

Moge hij nu voorgoed gelukkig zijn bij zijn Vader en Schepper, in wie hij zijn hele leven heel sterk heeft geloofd.

Voor uw meelevens met het zo plotselinge overlijden van mijn trouwe man en onze zorgzame vader en opa zeggen wij U heel hartelijk dank.

Familie Kamphuis